

Para mi hija Elisabet Pavón

Sé que te sorprenderá ver este escrito para ti, pero qué mejor forma que darte las gracias en un papel impreso donde el tiempo jamás podrá borrarlo.

Sabes lo importante que eres para mí y, a veces, dudo si sé o no demostrártelo. Por ello quiero que quede escrito para siempre y que nunca tengas dudas de que te quiero y que eres lo mejor que me ha pasado en mi vida.

Tú, mejor que nadie, sabes que desde el diagnóstico de mi enfermedad (soy fibromiálgica), hemos vivido momentos muy duros, que me he venido abajo muchas veces, pero lo has sabido llevar muy bien. He tenido que cambiar mi forma de vida, he tenido que adaptarme a otra forma de hacer las cosas, a vivir el hoy, sin pensar en el futuro, pero sabes que sigo intentándolo con todas mis fuerzas.

He tenido el apoyo de la familia más cercana, pero mi gran apoyo has sido y eres tú. Te he ocultado mis lágrimas muchas veces cuando has llegado a casa, pero eres muy

lista y sabías que ese día había sido malo para mí. Eres mi hija y mi mejor amiga.

Sé que con todo esto te hice madurar a marchas forzadas, pero espero que todo haya sido para bien tuyo. Sé que has llorado muchas veces a escondidas también, sé que has ido muchas veces llorando de casa al trabajo por tenerme que dejar en casa sola y mal, y que no ha sido fácil convivir muchos días conmigo, pero has aguantado, has sido muy fuerte, porque por suerte, también estás rodeada en el trabajo de gente que te apoya y te quiere.

Eres una hija excepcional, la hija que muchas madres quisieran tener y me consta que una buena amiga también. Por eso, en vísperas de tu 18 cumpleaños, sirva esto como parte de mi regalo y gratitud hacia ti.

No cambies nunca Elisa-

bet, con todo mi cariño, tu madre.

MARIBEL SÁNCHEZ

Confuci i el peatge de Mollet

“Cometre un error i no corregir-lo és cometre un altre pitjor”, deia Confuci. Després de trenta-cinc anys de peatges a Catalunya, sembla que per fi es mou alguna cosa, tot i amb el circ muntat per algunes forces polítiques per apuntar-se el mèrit de la supressió d'aquesta barrera ignominiosa, som molts els que encara ens comptem entre els incrèduls.

Essent aquesta una de les reivindicacions més simbòliques del nostre país estatutari, els nostres representants polítics a les Corts de Madrid, ens estan regalant un espectacle molt poc edificat. Esquerra Republicana, els més ràpids desenfundant la roda de premsa, anuncien cada setmana un nou acord, que la setmana següent la tossuda realitat qüestionaria. Els socialistes, que voten a Madrid, en contra del que havien promès a Catalunya, i els convergents, els més murris, que aprofiten l'avinentesa, per a fer dribbling i golet, obviant que han tingut molts i molts anys la possibilitat de forçar un acord similar.

Com sigui que molts ja pentinem cabells blancs i que amb això del peatge portem catorze anys veient-les de tots colors, podem denunciar que alguns van tan servits de demagògia, com mancats de memòria històrica. Al que subscriu, de memòria històrica no li'n falta, de moment. Memòria per a recordar que en ZP va afirmar que rescatat peatges era “una irresponsabilitat”, que l'actual Govern de la Generalitat reconeixia que “no es plantejava la supressió de barreres sinó la flexibilització tarifària”, i que de la “Catalunya Lliure de peatges” que alguns defensaven, no n'hem vista encara cap realitat palpable. Però ja ho deia el savi xinès, que “governar és rectificar”, així que si ara ens canvien d'opinió, doncs oli en un llum.

La creació d'un fons de rescat dels peatges com, quan i de quant? - i els dotze milions d'euros aprovats a Madrid, són una bona notícia. Però de sentències, proposicions no de llei i propostes benintencionades com aquesta, en tenim ja un bon catàleg a botiga. I sabeu què? Doncs que no se n'ha acomplert cap i aquí seguim pagant. De partides als pressupostos estatals que no s'ha arribat a aplicar n'està el BOE ben farcit. I no sé què em dona que el primer de gener de l'any entrant seguirem, com ara, escurant-nos la butxaca per pagar el peatge.

Mentre els pagans seguim fent el propi, continua havent-hi massa interessos en joc per a caure en temptacions oportunistes. Dic jo que els principals agents implicats, els Governos català i espanyol i la concessionària ACESA, haurien de dir la seva sobre aquest tema. De moment, no han obert boca. De manera que enmig de tot això, hi ha gent que em pregunta quan i com acabarà tot aquest serial. Si hom ho sabés, deixaria la política i muntaria un 806. Però mentre això arriba, i veient el panorama, està clar que cal mantenir viva la reclamació, no sigui que amb aquests polítics nostres pel mig, ens passi com al ruc amb la pastanaga.

Aquest peatge, caurà. Però la gratuïtat només serà una realitat quan alguns deixin de mirar-se el melic i els números de les enquestes i pensin una mica més en la gent. Estic parlant d'una supressió total i per tothom. Tots hem pagat aquest peatge durant anys i panys. Que no ens vinguin ara amb privilegis només pels que gaudeixen de compte bancari amb “tele-atrac”. Que no ens vinguin ara amb descomptes, ni amb hores vall, ni amb Vies-T. El peatge ha de ser gratuït per a tothom. La resta són pastanagues.

♦♦ **JESÚS M. CARRASCO**
President d'Independents per Mollet (IxM)